

Мич Рап гледаше през стъклото-огледало на влажното бетонно помещение, намиращо се под земята. Полугол мъж, само по долни гащи, седеше, окован с белезници към малък и неудобен стол. Гола електрическа крушка висеше само на трийсетина сантиметра от лицето му. Ярката светлина, съчетана със състоянието на почти пълно изтощение, караше мъжа да клюма с глава. Подпрял брадичка на гърдите си, той всеки миг щеше да загуби равновесие и да се преобърне. Точно това искаха те. Рап погледна часовника си. Вече започваше да губи търпение, а и нямаше повече време. В друг случай би застрелял този човешки отпадък, без да се церемони много, но сегашната ситуация беше по-сложна. Налагаше се да го накарат да говори, каквато беше целта на усилието. Всички те проговаряха рано или късно - не в това се състоеше проблемът. Номерът беше да ги накараш да кажат истината. Този не беше изключение. До момента се придържаше към историята си, която беше чиста лъжа и Рап го знаеше.

Експертът на ЦРУ по борбата с тероризма мразеше да идва тук. От това място му настръхваше кожата.

Приличаше на болница за душевно болни. Само дето нямаше прозорци с решетки и яки санитарни в бели униформи. Нарочно всичко беше така безлично и сиво.

Толкова тайно беше, че дори си нямаше име. Шепата хора, които знаеха за съществуването му, го наричаха само Обектът.

За него не пишеше в нито един документ, не беше споменат дори в тайния бюджет на разузнаването, който се предоставяше всяка година в конгреса. Обектът беше остатък от Студената война. Намираще се в Лийсбърг, щата Вирджиния, и външно с нищо не се отличаваше от другите ферми за коне, осеяли околността. Разположено върху площ от 250 декара красива местност, мястото беше купено от Управлението в началото на петдесетте години. По онова време на ЦРУ се предоставяше много по-голяма свобода и секретност на действие, отколкото днес. Обектът беше едно от няколкото места, където ЦРУ разпитваше навремето предателите от Източния блок, звено в мрежата на Джеймс Енгълтън - печално известният с параноята си гений от ЦРУ, който се занимаваше с разкриването на шпиони в разгара на Студената война. В тези подземия с хората вършеха много неприятни неща. Най-вероятно тук ЦРУ щеше да доведе Олдрич Еймс, ако се беше докопало до него преди ФБР. Мъжете и жените, отговорни за пазенето на тайните на Ленгли, биха дали всичко за удоволствието да набият

чивиите на копелето-предател. За тяхно нещастие тази възможност им беше отнета.

Обектът не беше никак приятно място, но бе необходимо зло в свят, изпълнен със садистична жестокост и брутални индивиди. Рап много добре го съзнаваше, което обаче не означаваше, че го харесва. Мич не беше нито много чувствителен, нито гнуслив. Отнел бе живота на много хора, дори не знаеше бройката им. Убивал беше при най-различни обстоятелства и по най-различен начин, което само потвърждаваше майсторството му в неговата професия.

Превърнал се бе в съвременен и опитен ликвидатор, гражданин на цивилизована страна, в която дори думата “ликвидатор” никъде не се използваше открито. Неговият народ обичаше да се откроява от другите, по-западналите. Демокрация, в която правата и свободите на човека бяха издигнати в култ. Държава, която би осъдила откритото вербуване, обучение и използване на нейни граждани за тайното ликвидиране на граждани на други държави. Но точно това беше Рап. Той беше съвременен ликвидатор-убиец, когото за по-голямо удобство наричаха “оператор” - не биваше да засягат чувствата на по-фините господа сред властващите във Вашингтон.

Ако тези хора знаеха за съществуването на Обекта, щяха да избухнат в небивала ярост, която в крайна сметка щеше да доведе до частичното или пълното унищожаване на ЦРУ. Тези противници на империалистическия навик на Америка да показва и използва мускули се питаха какво ли е сторила страната им, за да предизвика гнева и омразата на терористите. Винаги им убягваше, че през последните години Вашингтон действа на международната сцена като адвокат, на изнасилвач в съда. Жената е носела къса пола, сексапилно горнище и обувки с високи токчета - направо си го е търсела. Америка беше груба и арогантна страна, управлявана от егоистични мъже с колониално мислене, които с удоволствие експлоатираха ресурсите на по-малките страни. Америка направо си го търсеше. Ръководен от собствените си тесногръди разбирания, елитът от Вашингтон би нарекъл това място “камера за изтезания”. Рап обаче много добре знаеше какво означава думичката “изтезания”, тя нямаше нищо общо с процедурите в Обекта. Тук се практикуваше принуда, лишаване на сетивата от дейност, разпити, но не и истински изтезания.

Истинско изтезание беше да причиниш на човек толкова много болка, че той да те моли да го убиеш. Да прикрепиш щипки-клеми на тестисите на измъчвания и да пуснеш

електричество през тялото му. Да изнасилваш брутално жена всеки ден, докато накрая не изпадне в кома. Да принудиш мъж да гледа как шайка престъпници изнасилват и се гаврят с жена му и децата му. Да накараш човек да яде собствените си изпражнения. Това беше чудовищно, варварско, но също така - и крайно неефективно. Отново и отново подобни методи доказваха, че при подобни методи повечето пленници признават каквото и да е само за да спрат болката. Разкриват всякакви терористични заговори, макар и такива да не съществуват, готови са дори майките си да продадат. Рап беше практичен човек обаче, а и мъжът с белезниците, прикован към стола, знаеше какво означава истинско изтезание от личен опит. Организацията, за която работеше, беше прочута именно с жестоките мъчения на политически затворници. Ако някой заслужаваше един хубав бой, то това беше именно голото безскрупулното копеле зад стъклото, но все пак трябваше да се вземат под внимание и други неща. Рап не обичаше изтезанията. Не само заради минималния ефект върху измъчвания, но и заради психологическите последици за извършителя. Нямаше никакво желание да се впуска в тези дълбини на човешката жестокост, освен в краен случай. За съжаление в момента бързо се

приближаваха към подобна развръзка. На карта беше поставен животът на много хора. Двама агенти на ЦРУ вече бяха мъртви по вина на боклука отсреща. Нещо се мътеше тук и ако Рап не откриеше какво е то, щяха да загинат стотици, дори хиляди невинни граждани. Вратата на стаята за наблюдение се отвори и вътре влезе мъж на възрастта на Рап. Той се приближи до прозореца-огледало и погледна към окования. В поведението му имаше някакво лабораторно спокойствие. Косата му беше елегантно подстригана, както и добре поддържаната му брада. Носеше черен, скроен по поръчка костюм, бяла риза с френски ръкавели и скъпа копринена вратовръзка. Имаше още два такива костюма и за да обърка тотално пленника, той се появяваше пред него само в това си облекло. Така беше от докарването му преди три дни. Костюмът беше подбран специално, така че да внушава превъзходство и авторитет. Боби Акрам беше едни от най-добрите специалисти по разпит на ЦРУ. Бе имигрант от Пакистан, мюсюлманин, който перфектно владееше урду, пущу, арабски, персийски и, разбира се, английски. Акрам контролираше всяка една подробност, всяка секунда от пленничеството на мъжа с белезниците. Всеки шум, промяна в стайната температура,

в храната и пиенето - всичко беше внимателно режисирано.

Целта беше мъжът да проговори. Първата стъпка бе да го изолират и лишат от всякакво чувство за време и пространство до момента, в който пленникът не издържи. Тогава Акрам щеше да му предложи спасение - да започнат диалог. Щеше да го накара да говори, не непременно да разкрие тайните си, поне не веднага. Тайните щяха да дойдат по-късно. За да се свърши добре работата, се изискваше много търпение и време, с каквито обаче Мич не разполагаше. Получената разузнавателна информация диктуваше да ускорят процеса.

Акрам се обърна към Рап:

- Всеки момент трябва да се пречупи.

- Надявам се наистина да е така. - Търпението не беше една от силните страни на Рап.

Акрам се усмихна. Той хранеше дълбоко уважение към легендарния офицер от ЦРУ. Двамата бяха на фронтовата линия на войната с тероризма, съюзници с общ враг. За Рап нещата се свеждаха до защитата на невинни хора срещу задаващата се заплаха. За Акрам пък въпросът беше да се спаси религията, която обичаше и изповядваше, от група фанатици, изопачили думите на Великия пророк, за да подклаждат омраза и страх.

Акрам погледна часовника си.

- Готов ли си? - попита.

Рап кимна и отново погледна към завързания изтощен мъж. Измърмори няколко ругатни по негов адрес. Ако този случай се разчуеше, нямаше да го спасят нито подвизите му, нито връзките му във висшите етажи на властта. Устремен в лова си, той отдавна беше минал границите, но се нуждаеше от отговори. А ако се опиташе да ги получи по каналния ред, със сигурност щеше да затъне в блатото на политиката и дипломацията.

Тук бяха заложени твърде много интереси и дума не можеше да става за изтичане на информация. Мъжът, който беше окован и на когото бяха инжектирали специален серум, беше полковник Масуд Хак от страховитата пакистанска разузнавателна служба - Междуведомственото разузнаване ИСИ. Без да уведоми никого от Ленгли, Рап беше прибягнал до услугите на екип от наемници, за да го заловят и доведат тук. Жестоките убийства на двама служители на ЦРУ и нарастващият страх, че “Ал Кайда” се е възстановила след удара, накара Мич да действа без официално одобрение.

Хан посочи към пленника, след като онзи за пореден път клямна на стола.

- Всеки момент ще падне. Сигурен ли си, че искаш да продължиш с плана? - Хан скръсти ръце. - Ако изчакаме още ден-два, съм убеден, че ще го накарам да проговори.

Рап поклати глава.

- Търпението ми се изчерпа. Ако ти не го накараш да говори, аз ще го сторя.

Акрам замислено кимна. Той нямаше нищо против използването на метода “доброто ченге/лошото ченге” при разпита. При подходящ човек резултатите можеха да са доста успешни. Самият Акрам обаче никога не прибегваше до насилие и обикновено предоставяше ролята на “лошото ченге” на другите...